

ny som mulig kan komme frem og være skadelige for Fiskeriet. (Ændringsforslag Nr. 16).

Endelig har nogle enkelte Medlemmer ment, at det ingen Betydning har for en Del af Vesterhavet, hvorledes der fiskes eller paa hvilke Tider eller Maader det foregaar paa, da det aldeles ingen Betydning ville have for Fiskenes Yngel eller Bestand, men hele Udvalget har ved nœriere Overbejelse fundet, at det ville være eiendommeligt at have internationale beskyttende Lovregler for Fiskeriet paa Nordhøen udenfor Soterritoriet, og da ikke for Fiskeriet paa dette, have endog de mindste Bestemmelser om dette Forholds Ordning; dertil kommer at man aldeles ville forandre den nu bestaaende Tilstand, i det man ophæver Loven af 9de Mars 1872, uden at man har hørt Klager over dennes Virkning, og man maa erindre at nede ved de sydlige Kyster klages der, for Loven udkom, idelig over de tytte Fiskeres Overgreb ved Brugen af Fiskeredstabet Zeesen, ligesom ved de øvrige Vesterhavs Kyster over Overgreb af engelske Fiskere med Travols. Indførelsen og Brugen af saadanne stærkt bundslæbende Redstaber kan befrygtes, at have langt videre rækkende Følger end nu kan overjes, derved, at et enkelt af disse eller enkelte, kan ødelægge det ikke ubetydelige Krog- og Linefiskeri paa Havet, men tillige det mindre Dyreliv paa Havbunden langs Kysterne, hvoraf smaa Fiske ernæres og som igjen tjener til Føde for andre og større, samt at der ved denne Ødelæggelse af Dyrelivet bevirkes, at den stærke Tilgang af Fisk fra Havet til Fjordene, særlig til Limfjorden, som i de senere Aar har fundet Sted, vil ophøre, saa at ikke alene den Mængde Yngel, der indvandre, men tillige flere større og mindre Fiskearter, saasom Rødspætter, Sild, Torst og Hornst, hvorved Fiskerne omkring Fjorden, særlig ved den vestlige Del af denne, kunne komme til at lide et uberegnelig Tab, ligesom det ikke ubetydelige Hummerfiskeri langs Vesterhavskysten kunne ødelægges.

Kapitel 3.

Fiskeri i Limfjorden.

Til dette Afsnit skal Udvalget bemærke, at for Limfjorden har man en fastere Grundvold at bygge saavel Love som Lovforandringer paa, end for Landets øvrige Fiskevande, da man her historisk kan følge Virkningerne af de forskjellige tidligere gjældende Bestemmelser, lige fra Christian d. II.s Forordning af 1515 og indtil Nutiden. Ved saaledes at følge den historiske Lovgivningsvirksomhed fremgaar, at i det saaledes hengaaede Tidsrum have saavel Behøverne ved Kysten som Fiskerne fastholdt Indskrænkning i Brugen af smaamasket Garn, som Puls- og Bøtvaad, og kun i ganske enkelte og kortere Tidsrum fraveget saadanne. I kortere Tidsperioder have endog saadanne Garn været aldeles forbudte, og ellers i den øvrige Tid kun tilladt i to Maaneder, indtil Loven af 1857, der tillod Brugen i tre. Ligeledes har der i det Mindste lige siden Christian d. III.s Reces været paabudt, hvilken Masketvidde de forskjellige Garn skulde have for at maatte bruges. Nævnte Reces paabød, at der skulde hænges Skjelde paa Raadhusene, hvorefter Garnene skulde bindes. Det konstanteste og heldigste Lovgivningsprincip om Limfjordsfiskeriet er Forordningen af 1750 med Tillæg af Forordningen af 1761, thi de Principer og Forhold, der ved disse indførtes, bestode i det Væsentligste indtil 1867; thi Lovene af 1857 og 1861 kan nærmest betragtes som en Revision af Forordn. af 1750, og først i 1867 forlod man aldeles de Principer, som da havde bestaaet over et Aarhundrede, nemlig Omsorg for Fiskeynglens Bevaring, ved at frede indre Bænde for Brugen af smaamasket Garn, Puls- og Bøtvaad, vistnok nærmest paa Grund af Regeringens daværende Fiskerikonsulents mindre heldige Indflydelse; thi den i Forveien nedsatte Kommission, som dog utvivlsom var noget paavirket af ham, udtalte dog som sin Overbevisning, at en aldeles Ophævelse af de laase Bænde og en tiltagende Anvendelse af smaamasket Garn (Puls- og Bøt-